TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä, paitsi maanantaina.

TOIMITUSKUNTA:

W. N. REIVO, A. SALMI, L. MOILANEN, J. MALO, K. E. HEIKKINEN.

TOVERI
(The Comrade)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Monday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40c per inch. Special discount allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, OREGON.

AUGUST NIKULA, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post-Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

SUBSCRIPTION RATES:

IN THE UNITED STATES AND CANADA:

For 1 year $3.75; For 6 Months, $2.00; For 3 Months, $1.25; For 1 Month 50c.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuoleman-ilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, hajutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naima-ilmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset seuraavan hintaluettelon mukaan palstatuumalta: 1 v. 20c, ½ v. 20c, 3 kk. 25c, 1 kk. 30c.

Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT YHDYSVALLOISSA JA CANADASSA:
1 vuosikerta $3.75; 6 kuukautta $2.00; 3 kuukautta $1.25; 1 kuukausi 50c.
SUOMEEN JA MUUALLE ULKOMAILLE:
1 vuosikerta $5.50; 6 kuukautta $3.00.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa.
Telefooni: konttori 365, toim. 832.

1

SIIS VIHDOINKIN!

Tiedonannot Venäjältä näyttävät lopultakin toteavan sen, että vallankaappausyritykset sikäläisen taantumuksellisen hallituksen hyväksi eivät voineet pysäyttää kerran valloilleen päässyttä kumousaaltoa joka näyttää voimakkaana lakaisevan kaikki esteet tieltään. Täkäläisen sanomalehdistönkin, niin miellään kuin se tukeekin jokaista kukistuvaa virkavaltaista hallitusta, täytyy sentään päästää joitakin tietoja lävitse ja niistä päättäen on itsevaltiuskausi Venäjällä päättynyt ja porvarillisen kansanvaltaisuuden aikakausi alkamassa. Tuleeko sen välttämättä kulkea läpi kaikkien niiden mullistusten ja melskeiden, joiden kautta Ranskan porvariston oli vallattava valta aatelistolta, vai järjestyvätkö olot pikemmin, sen vain tulevaisuus saattaa näyttää.

Täkäläinen sanomalehdistö ilmoittaa venäläisen aateliston yhtyneen kumouksellisiin. Nähtävästi se on tapahtunut samalla tavalla kuin Ranskan aatelisto luopui etuoikeuksistaan elok. 4 p:nä, 1789 ja Suomen säädyt suurlakon jälkeen. Aatelisto taipuu silloin "vapaaehtoisesti", kun sillä ei ole virkavaltaista hallitusta ja sotilasmahtia takanaan; taistelua sen puolelta ei ole odotettavissa muuten kuin sotaväen avustamana.

Vaikkakin olisi väärin selittää köyhälistön vallankumouksen olevan kysymyksessä ja työväestön valtaannousun seuraavan itsevaltaisen hallituksen kukistumista, niin sittekin pääsee helpotuksen huokaus jokaisen kansanvallan ystävän rinnasta nykyisistä tapahtumista keskustellessa. Porvarillisen vallankumouksen historiallisena tehtävänä on päästä uudenajan teollisuus kehittymään esteettömästi. Sen pohjalla muodostuu työtätekevä köyhälistö sellaiseksi luokkamahdiksi, joka kerran vuorostaan kukistaa kapitalismin ja kohoaa itse valtaan, joskin sen valtaannousun tiellä on vielä paljon esteitä.

Mutta samalla kun ihailemme kumousliikkeen menestystä Venäjällä, älkäämme unohtako että meitä itseämme järjestetään taistelun siltä varalta, että kumousliike leviää yli Europan. Täkäläinen kapitalistiluokka on tarkoin selvillä siitä mitä tapahtuu Europassa, se ei jätä hetkeksikään pitämättä silmällä sikäläisiä finanssi-viljevainioitaan, joihin se on kylvänyt sodan ajaila runsaan siemenen. Täkäläinen kansallisreservi tulee kuletettavaksi Europaan ennen kuin kumousliekit sammuvat Atlannin rannikolla, ja sen estämiseksi meidän on ponnisteltava kaikkemme. Jos Europan virkavallat osoittautuvat kykenemättömiksi kukistamaan vastaansa nousevaa työväestöä, ei täkäläinen suinkaan häikäile lyöttäytyä yhteistoimintaan vaikka saksalaisen junkkarismin kanssa; etujen yhtäläisyys velvoittaa heitä, jos meitäkin.

Toivokaamme että kumousliekit eivät sammu Venäjän sisäpuolella; toivokaamme että he jaksavat polttaa aina Atlannin rannoille saakka ja siitä lännemmäksikin. Silloin kun ne ovat siihen ennättäneet, saattaa joku kipinä singahtaa yli senkin ja siitä saattaisi seurata kansanvallan valtaankohottava vallankumous täälläkin.

Työväestöllä on syytä tyytymättömyyteen

Puhuessaan elintarpeitten hintojen kohoamisesta ja sen synnyttämästä tukalasta asemasta kautta maan, on maanviljelysministeri suvainnut selittää, että mitään tyytymättömyyden tai hermostumisen syytä ei ole olemassa, joskin hän myönsi elintarpeitten hintojen kohonneen. Herra ministerin selitys perustuu sille, että kun kerran sotatilanne on vastuunalainen elintarpeitten hintojen kohoamisesta, niin kenelläkään ei pitäisi olla mitään muistuttamista vaikka ei palkka riitäkään ravintoon.

Sellaisia ne hallitusherrojen selitykset ovatkin tavallisesti. Työläisten nälkäisille vatsoille ei niistä ole suurtakaan tyydytystä. Hallitusherroja kannustaa ajatus, että työläisillä kyllä on rahaa millä ostaa kalliitakin elintarpeita, mutta eivät raskisi antaa sitä; he nähtävästi ajattelevat aivan tosissaan, että työläisen palkoista voi säästää ja käyttää säästöjä silloin kun maksettava palkka ei riitä.

Porvareilla ei ole mitään huolta siitä, riittääkö työläisten palkka elintarpeisiin, vaan he koettavat keinotella elintarpeet mahdollisimman korkealle, ollen heillä siihen nykyisin mainio tilaisuus, sillä mitään estävää voimaa ei ole olemassa. Maanviljelysministeri selittääkin nimenomaan, että mitään hintojen määrittelyä ei voi tapahtua siitäkään syystä, että liittohallituksella ei ole valtaa muuhun kuin valtioidenväliseen kauppaan nähden ja eri valtiot eivät taas voisi päästä mihinkään yksimielisyyteen hintojen määrittelyssä, joten koko sellaisesta ajatuksesta on hänen mielestään paras luopua.

Työväestöllä ei siis ole mitään toivoa siitä, että täkäläinen hallitus asettaisi riistäjien kiusaksi minkäänlaisia rajahintoja, kuten europalaiset hallitukset ovat tehneet. Täällähän on "kansa kaikkivaltias", eikä niinollen siis hallituksella ole mitään syytä asettua peruuttamaan niitä olosuhteita, joita kansa otti päälleen viime vaaleissa antamalla äänensä kapitalisteille, joiden tiedettiin jo silloin varmaan alkavan keinottelun elintarpeilla vieläkin suuremmassa määrässä kuin silloin oli laita.

Työväestöllä on vain yksi tehtävä nyt jälellä; järjestyä voimakkaisiin järjestöihin ja vaatia palkankorotusta. Kun elintarpeet kohoavat, täytyy taistella paremmat palkat, sillä se on pikimmin saatu lievennys. Työväestöllä on syytä tyytymättömyyteen, mutta tyytymättömyydellä ei saada mitään aikaan muuten kuin järjestöissä, joissa se muuttuu käyttövoimaksi jonka avulla työväestö pakottaa riistäjät taipumaan vaatimuksiinsa.

Varmaa perikatoa kohden

Noin kuukausi sitten piti Saksan raha-asioiden ministeri, kreivi von Reoder, Saksan valtiopäivillä puheen, jossa hän loi silmäyksen kummankin sotivan puolen yhä vain kasvaviin sotakustannuksiin. Hän ilmotti, että yhteensä nousevat kummankin puolen valtioitten ryhmän sotakustannukset nykyisen arvion mukaan 300,000 miljoonaan Saksan markkaan vuodessa. Tästä äärettömästä menojen paljoudesta lankee keskusvaltojen osalle 100,000 milj. Saksan markkaa ja 200,000 milj. liittolaisten osalle. Amerikalaisessa rahassa, jossa kansainväliset raha-arvot ovat viime aikoina lasketut, nousevat kaikkien valtojen sotakustannukset vuodessa 75,000 miljoonaan dollariin. Jaettuna tasan kutakin kuukautta kohden, maksaa sota yhteensä 6,250 miljoonaa dollaria kk.

Mitä näihin numeroihin tulee, niin ne ennen kaikkea osottavat, mitenkä hirvittävässä mittakaavassa sotakustannukset ovat nousseet verrattuna sodan alkuaikoihin. Niinpä esitti v. 1915 Saksan silloinen raha-asiain ministeri, tri. Helfferich, Saksan valtiopäiville tilaston, jossa sotakustannusten kaikkiaan sanottiin kutakin päivää kohden nousevan 75 milj. dollariin, josta summasta keskusvaltojen osalle lankesi 25 milj. dollaria ja liittolaisten osalle loput. Sitten vuoden 1915 ovat sotakustannukset jokaista päivää kohden kohonneet, lähennellen nyt 100 milj. dollaria päivässä. Tämän vuoksi ovat Saksan valtiopäivät olleet pakotettuja varaamaan tulevaa neljää sotakuukautta varten 3,750 miljoonaa dollaria sotakustannusten peittämiseksi, eli 30 miljoonaa dollaria päivässä, mitä summaa vastasi v. 1915 samaan aikaan 16,7 milj. dollaria päivässä. Vertauksen vuoksi mainittakoon että samaan aikaan käytti Englanti sotakustannuksiin 35 milj. dollaria päivässä, jota summaa v. 1915 vastasi 16 milj. dollaria. —

Ellei piakkoin jo aleta järkiin tulla, niin ei ole epäilemistäkään siitä mihin joudutaan — nimittäin täydelliseen taloudelliseen perikatoon. Valtioitten velat kohoovat huimaavasti kohoomistaan ollen jo niin suuria, että tavallisille kuolevaisille on perin vaikea niitä käsittää. Ja jos ajatellaan, että sota tulee vieläkin parisen vuotta kestämään, niin mihin pohjattomaan kuiluun silloin jo ollaankaan jouduttu?

Saadaksemme käsityksen siitä, minkälaisia taakkoja sota kansojen niskoille on luonut, mainittakoon, että esim. Saksan valtion tulot kokonaisuudessaan ennen sotaa nousivat 900 miljoonaan dollariin vuodessa, jotavastoin jo viime lokak. sotalainoista maksettavaksi lankeevien korkojen yhteissumma nousi yli 700 milj. dollarin vuodessa! Ja tähän summaan ei vielä ole ollenkaan otettu lukuun leskille, raajarikoille ja orvoille maksettavia eläkkeitä!

Sotivien valtojen johtavat henkilöt ovat vieläkin sitä mieltä, että heidän edustamansa valtiot pystyvät tavalla tai toisella tekemistään sitoumuksista suoriutumaan. Mutta siitä huolimatta on tuskin uskottavaa, että tuo suoriutuminen käy päinsä ilman huomattavia yhteiskunnallisia muutoksia eritoten mikäli tuotantotapa on kysymyksessä, sillä hallituksien on tulojaan lisätäkseen pakostakin otettava tuotantovälineitä haltuunsa. Ennen sotaa oli Europassa työläisten kannettavana kiihkoisasta sotavarustelusta johtuneitten menojen musertava takka. Ja kun tähän päivään mennessä valtioitten jo ennestään huikeat velat ovat kasvaneet moninkertaisiksi, niin on itsestäänkin selvää, että asema on käynyt entisestäänkin vaikeammaksi jo siksikin kun tuotantotapaa ei ole parannettu, vaan kun päinvastoin ennestään kukoistavia laajoja maa-aloja on muutettu erämaiksi ja teollisuuslaitoksia tuhottu, joten suuret kansanjoukot ovat joutuneet työttömiksi. Ja tietenkään ei näitten taakkojen siedettävyyttä myöskään lisää se seikka, että miljoonia parhaassa työkunnossa olevia työläisiä on teurastettu ja uusia yhä edelleen kulkee samaa kohtaloa kohden, vaan on se omansa päinvastoin henkiin jääneitten työläisten asemaa pahentumaan, taakka kun joutuu yhä harvenevien joukkojen kannettavaksi.

Kun sotaa vielä joitakin aikoja jatketaan ja kun taloudellinen asema käy vastaavassa määrässä yhä vain toivottomammaksi, niin on varsin todenmukaista, että kansojen keskuudessa aletaan pohtia pysymystä: Kannattaako sotalainoja ollenkaan maksaa? Jos niitten maksamisesta kieltäydytään, niin itse kansat siitä eivät mitään kärsi, päinvastoin ne tuosta teosta vain hyötyisivät. Mutta jos sen sijaan kansat pakotetaan nykyisten sotalainojen koroista ja lyhennyksistä huolehtimaan, niin seuraavat sukupolvet ovat tuomitut orjuuteen ja kurjuuteen rahapohattain vallan yhä vain paisuessa.

Ainoa seikka mikä kansat pelastaisi kuolettavasta orjuudesta on yleinen kansojen nousu valtaluokkia vastaan, jolloin työläisten olisi otettava valta omiin käsiinsä ja laskettava perustukset valoisammalle huomenelle.

Järjestömme asioita

Carneyvillen ja Geyserin osastoille

Niiden paheksumislauseiden johdosta, jotka mainitut osastot ovat piirikomitealle antaneet, päätti piirikomitea t.k. 14 p:nä pitämässään kokouksessa vastata, että piirikomitea ei saanut s. s. järjestön luennoitsija M. Hahl'ia kiertämään pidemmältä länsipiiriä. Piirikomitea koetti tehdä voitavansa saadakseen tov. Hahlin kiertämään piirin lävitse, vaan hän ei siihen suostunut. Selitti terveytensä huonontuneen siinä määrin, ettei voi kulkea pidemmältä. Siitä huolimatta jatkettiin hänen matkaohjelmaansa keskipiirissä, josta hän juuri tuli länsipiiriin. Sieltä hän tulee menemään itäpiiriin. Jos paheksumislauseita tämän asian suhteen piirin osastot katsovat tarpeelliseksi antaa, niin tulisi ne antaa järjestön toimeenpanevalle komitealle, eikä piirikomitealle, sillä toimeenpaneva komitea on suostunut siirtämään M. Hahlin ennen aikojaan pois länsipiiristä ja järjestänyt hänen matkansa toisiin piireihin. Tästä voi olla seurauksena se, että ketään järjestön luennoitsijoista vastaisuudessakaan saada kiertämään länsipiiriä kokonaisuudessaan.

S. S. Järjestön sihteeri on ilmoittanut piirikomitealle, että se on ryhtynyt kuulustelemaan toista luennoitsijaa ja tulee se aikamaan matkansa länsipiiristä. Jos nyt onnistuttaisiin saamaan luennoitsija länsipiiriin, niin tulee piirikomitea järjestämään hänen matkansa siten, että hän alkaa matkansa siitä mihin tov. M. Hahlin matka keskeytyi. Toivomme, että ne osastot, joihin tov. M. Hahlin ilmotusten mukaan piti tulla, vaan jäivätkin ilman luennoitsijaa — odottavat siksi kuin piirikomitea on tilaisuudessa uudelleen luennoitsijan lähettämään. Kaikille toisille osastoille myöskin pyydämme huomauttaa heidän kyselyjensä johdosta, että piirikomitea lähettää luennoitsijan niin pian kuin se on sille mahdollista.

Toverillisesti,
LÄNSIPIIRIN PIIRIKOMITEA,
K:tta Tyyni Hyrskymurto,
piirisihteeri.

— Kerätessänne tilauksia Toverille ja Toverittarelle voitte toimia paremmin kun pyydätte lähettämään paikkakuntanne tilaajaluettelon, josta näette kenelle tulee lehti ja kenelle ei ja kenen tilaus on uudistettava

Yleisiä uutisia

SABOTAGEKIRJOITUKSET PORVARIEN ASEENA I. W. W. JUTUSSA.

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

hallisesti valikoituja vississä ja ymmärrettävässä tarkoituksessa, ja Vanderveer valitti uudelleen kuinka epäoikeutettua oli sallia syyttäjien lukea vain vissejä kohtia saboteesikirjoituksesta ja antaa siten kirjoitusten yksipuolisuuden vaikuttaa valamiehistöön, vaatien itselleen oikeutta täydentää lukemista. Tuomari Ronald myönsi vihdoin, että saboteesikirjoituksesta sai lukea valamiehistölle mitä kohtia tahansa. Syntyi huvittava luento saboteesin merkityksestä — oppineiden loijareiden kesken. Vanderveer painosti erikoisesti yhtä kohtaa Walkerin kirjoituksessa, joka kuuluu seuraavasti: "Huomatkaa tämä tärkeä seikka: saboteesin tarkoituksena ei ole ottaa ketään hengiltä." Vanderveer luki edelleen kohtia, joissa selitetään miten työläinen myö työvoimansa kuten kauppias tavaroitaan; miten ostaja mennessään puotiin tavaroita ostamaan ei suinkaan odota saavansa parhaan lajin tavaraa silloin kun maksaa halvimmat hinnat; että tämän tulisi pitää paikkansa myös työvoimaan nähden, jota työmies myy, samaten kuin hattuihin tai kenkiin nähden. Hän luki eräästä epäonnistuneesta satamatyöläisten lakosta Englannissa, jossa säännölliset unionmiehet olivat pakoitetut palaamaan työhön samalla palkalla kuin mitä lakonrikkureiksi haalituille maatyöläisille maksettiin. Satamatyöläiset päättivät, etteivät suorita työtään kunnollisemmin kuin kokemattomat "kriinit"-miehet, ja noudattaessaan tätä menetelmää pakoittivat työnantajat lopulla maksamaan korkeamman palkan, jonka jälkeen työ suoritettiin kunnollisesti. Vähentääkseen syyttäjien yksipuolisen saboteesilukemisen merkitystä, Vanderveer kuvasi toisellakin tavalla voimakkaasti saboteesin merkitystä lukien edelleen kohtia samasesta Walkerin saboteesikirjoituksesta. Kun lihankannuttajat kieltäytyvät käsittelemästä syötäväksi kelpaamatonta lihaa, kun työläiset panevat ruoka-aineisiin väärentämätöntä tavaraa väärennetyn asemesta, ja kun työläiset paljastavat ostajille tavaraväärennyksiä, niin kaikki nämä yhteiskuntahyödylliset menetelmät ovat saboteesia siinä merkityksessä, että ne vahingoittavat liikkeenharjoittajien voittoja.

Tämän jälkeen loppui saboteesiväittely ja Everettin Majuri D. D. Merril kutsuttiin todistajapaikalle valtion puolesta.

"Uhkasivat polttaa Everettin."

Majuri Merril koetti suorassa kuulustelussa syyttäjien opastamana kuvailla sitä "kriittillistä tilannetta ja mielten jännitystä", mikä Everettissä muka vallitsi juuri niinä aikoina kun tuo murhenäytelmä tapahtui ja miten tuo tilanne kehitti tapahtumia ja johti tuohon surulliseen loppunäytökseen. Tilanne oli hänen selityksensä mukaan niin kriittillinen, että pieni poliisivoima ei muka kyennyt turvaamaan yleistä järjestystä, joten oli lisättävä varapoliiseja 30 miestä. Asema kävi yhä kriitillisemmäksi, kun alkoi kuulua uhkauksia, että I. W. W. miehet polttavat ja hävittävät koko kaupungin. Oli tullut tiedoksi, että 1000 i.-w.-w:-läistä oli tässä tarkoituksessa matkalla Everettiin. Kun Merrililtä kysyttiin miten hän oli saanut tiedon näistä aikomuksista, sanoi hän erään kolmihenkisen komitean käyneen hänen luonaan ja uhanneen polttaa Everettin. Nämä miehet olivat hänen lausuntonsa mukaan I. W. W. liiton jäseniä.

Vanderveer keskeytti tässä kohdassa kuulustelun vastustaen tuonlaatuista todistelutapaa sen perusteella, että todistaja, enempää kuin syyttäjätkään eivät kykene osoittamaan olivatko nuo uhkauksen tekijät I. W. W. liiton jäseniä. Tuomari Ronald kysyi mistä todistaja saattoi päättää, että komitea oli I. W. W. liiton lähettämä.

"Rinnassa olevista I. W. W. liiton napeista", vastasi todistaja.

Vanderveer selitti, että I. W. W. liiton nappeja oli myytävänä kuten muidenkin yhdistysten merkkejä ja että niitä saattoi helposti kantaa provokaattorit, joiden tarkoituksena ei ollut muu kuin vahingoittaa i.w.w:läisiä. Tämän perusteella Vanderveer vastusti sanottua todistusta, mutta tuomari sääti todistuksen asiaan kuuluvaksi.

"$100,000 savuna ilmaan."

Majuri Merril todisti olevansa Industrial World-nimisen lehden lukijakuntaan kuuluva, kun sitä häneltä kysyttiin. Valtion ylimääräinen syyttäjä Cooley esitti silloin muutamia mainitun lehden numeroita, luki eräitä kohtia ja teroitti todistajan muistia kysyen oliko todistaja lukenut kirjoitusta, jossa muistutettiin Everettin hallitusta miten "$100,000 oli jo mennyt savuna ilmaan" ja yhä enemmän tulee menemään. (Sivumennen sanoen sanotussa kirjoituksessa tarkoitetaan "savuna-ilmaan-menemisellä "Everettin kaupungin varojen tuhlausta puhevapaustaistelussa.)

"Kyllä", vastasi todistaja vilkkaasti.

Juuri niihin aikoihin, jatkoi Merril, sattui Everettin kaupungissa harvinaisen tiheään salaperäisiä tulipaloja, joita ei voitu selittää muuksi kuin murhapoltoiksi! Lowellissa (lähellä Everettiä) paloi laatikkotehdas, Clough-Hartley'n päremyllyssä oli tulipalo ja samoin Weyerhauserin sahamylly satamassa kärsi $100,000 tulipalovahingon.

Fosforia löytyi usein.

Sitten todistaja kertoi miten niihin aikoihin usein tehtiin fosforilöytöjä, ja, että I. W. W. liiton jäsenet olivat fosforin kanssa "jossain" tuttavuudessa, siitä oli majuri varma, koska hän itse oli löytänyt tuota helposti syttyvää ainetta erään paksikaaran edustalta, josta oli vangittu joukko i.w.w:läisiä. Tällöin Vanderveer keskeytti todistelun ja vaati valamiehistön poistumista oikeussalista siksi ajaksi, kun lakimiehet väittelivät todistuksen oikeusteknillisestä puolesta.

Tuomari sääti fosforia koskevat todistukset asiaankuulumattomaksi sen nojalla, kun syyttäjät eivät kyenneet osoittamaan olivatko kaikki rautatievaunusta vangitut miehet i.w.w:läisiä, joten fosforin saattoi hyvinkin asettaa joku muu, kuin i.w.w:läinen.

Merrillin todistusrakenne luhistuu.

Perjantaina iltapäivällä t.k. 16 p. alkoi Merrillin ristikuulustelu ja niissä monissa oikeudenkäynneissä missä tämän kirjoittaja on ollut läsnä, ei hän ole vielä koskaan nähnyt jonkun todistuksen luhistuvan niin perinpohjaisesti kuin Merrillin puolustavan lakimiehen Vanderveerin musertavassa ristikuulustelussa.

Koko kaunis todistusrakennus "tiheistä murhapoltoista" luhistui yhdellä iskulla.

"Mistä herra Merrill, kaupungin majurina, hankkii tulipaloja koskevat tiedot", kysyi Vanderveer.

Todistaja epäröi.

"Eikö Everettin tulipalomarsalkan virasto ole luotetuin paikka tulipajo koskevien tilastojen saamisessa?"

"Kyllä", mutisi todistaja hampaittensa välistä.

"Myöntääkö herra Merrill, että asiapaperi on ehdottomasti luotettava?" (Vanderveer näyttää tulipalomarsalkan vuosikertomuksen v:lta 1916.)

"Kyllä."

Vanderveer lukee vuosikertomuksen lautakunnalle ja painostaa kohtaa, jossa marsalkka lausuu kiitollisena tyytyväisyytensä, että v. 1916 Everettissä oli vähemmän tulipaloja kuin milloinkaan ennen yhden vuoden ajalla yhteinen vihinko nousten vain $21,000., ja että sattuneista tulipaloista vain neljää tapausta epäillään murhapoltoksi, "joka on harvinaisen pieni prosentti sattuneista tulipaloista." Syvä hiljaisuus vallitsi oikeussalissa.

"Miten siis puhutte todistajapaikalla harvinaisen tiheistä ja $100,000 tulipaloista ennen tuota kuuluisaa marraskuun 5 päivää, vaikka kaupunkinne luotettava virasto ilmoittaa niitä v. 1916 olleen vähemmän kuin ennen milloinkaan yhtenä vuotena?" jyrisi Vanderveer. Todistaja jää sanattomaksi, levottomasti silmäillen valamiehistöön, joka näkyy olevan syvästi hämmästynyt odottamattomasta käänteestä. Ristikuulustelua jatkui koko perjantai-iltapäivän.

S. S:n.

SUOMIKO VENÄJÄN SELKKAUSTEN RATKAISUKENTÄKSI?

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

sa. Kremlin yleiset rakennukset, vankilat ja muut yleiset laitokset ovat kumouksellisten kaartin joukkojen hallussa. Tuhansia santarmeja on vangittu ja viety samoihin vankiloihin, joista poliitilliset vangit ovat vapautetut. Suuri joukko ylioppilaita sekä entisiä sotilaita on liittynyt kumouksellisten muodostamaan suojeluskaartiin.

Saratov, 17 p. maalisk. — Vasta muodostettu yleisen turvallisuuden suojeluskomitea hallitsee kaupunkia. Kuvernööri on paennut ja poliisiviranomaiset ovat antautuneet suurempaa vastarintaa tekemättä.

Kruunu-luovutus julistukset.

Pietari, 17 p. maalisk. — Pskoff'issa allekirjoittama entisen keisari Nikolain vallasta luopumis-manifestia naulattu kaikkialla ylt'ympäri Venäjän ja kuuluu se seuraavasti:

"Me Nikolai toinen, jumalan armosta Venäjän keisari, Puolan tsaari, Suomen suuriruhtinas, y.m. teemme kaikille uskollisille alamaisillemme tiettäväksi, että tänä hetkenä, jolloin kansamme on ankarassa taistelussa päällehyökkäävää vihollista vastaan on jumala lähettänyt Venäjälle uuden ja tuskallisen koetuksen. Sisäiset rettelöt uhkaavat saattaa vaaranalaiseksi sodan loppuun saattamisen, Venäjän arvon, armeijamme kunnian, kansamme menestys ja koko isänmaamme tulevaisuus vaatii, että sota on käytävä voitokkaaseen loppuun hinnalla millä hyvänsä. Julma vihollisemme ponnistelee viimeisiä voimiaan ja hetki on lähellä, jolloin meidän mainio sotajoukkomme yhdessä liittolaistemme kanssa tulee antamaan ratkaisevan iskun vihollelle.

Tänä Venäjän valtakunnalle tärkeänä hetkenä Me katsomme välttämättömäksi, että kansan tulee saada välittömästi järjestää kaikki voimansa lähellä olevan voiton hankkimista varten. Tästä syystä keisarikunnan Duuman myötävaikutuksella Me olemme katsoneet suotavaksi luopua Venäjän valtaistuimesta ja yksinvaltiudestamme. Haluamatta erota pojastamme Me jätämme valtaistuimemme veljellemme suuriruhtinas Mikael Aleksandrovitshille, siunaten hänen kohoamisensa Venäjän hallitusistuimelle. Me annamme hallituksen veljellemme yhdessä kansan edustajien kanssa, jotka ovat jäseniä lainlaativassa edustajakamarissa tehden tämän rikkomattomalla valallisella lupauksella rakastetun isänmaamme nimessä.

Me vetoamme kaikkiin uskollisiin isänmaamme poikiin kutsuen heitä täyttämään pyhän velvollisuutensa tänä kansamme tuskan hetkenä ja auttamaan veljeämme sekä kansan edustajia saattamaan Venäjän voiton ja menestyksen tielle. Jumala auttakoon Venäjää."

Nikolai oli Pietarissa vallankumouksen tapahduttua matkustanut Pskoff'iin, jossa hänellä oli neuvottelu Itämeren maakunnissa Saksan joukkoja vastaan seisovien venäläisten joukkojen komentajan kenraali Ruskyn kanssa. Kenraali, sikäli kuin tiedetään oli neuvonut keisaria olemaan lähettämättä sotaväkeä Pieriin, koska oli varmaa, että sotaväki sitä mukaa kuin heitä lähetettäisiin kaupunkiin yhtyisi kapinallisiin. Kun sen jälestä Duuman lähetystö tuli keisarilta pyytämään pikaisia toimenpiteitä tilanteen auttamiseksi ilmoitti hän luopuvansa kruunustaan ja allekirjoitti viimeisen manifestinsa. Kun keisari Nikolai oli allekirjoittanut valtaistuimesta luopumis-julistuksen yö-myöhällä niin seuraavana päivänä klo 2:30 allekirjoitti hänen veljensä Mikael julistuksen, jossa hän vuorostaan ilmoitti luopuvansa hallituksesta ilmoittaen samalla m.m. seuraavaa:

"Raskas edesvastuu on langennut minulle veljeni vapaaehtoisesta pyynnöstä, hänen luovuttaessaan minulle keisarillisen valtaistuimen, sodan ajalla ja maan ollessa ennen tapahtumattomien sisäisten häiriöitten alaisena. Noudattaen koko kansan kesken yleistä mielialaa, että

Western Workmen's Publishing Society'n
JÄSENTEN
Vuosikokous
SIIRRETTY
pidetään Astoriassa, Ore., huhtik. 23 p., 1917, alkaen klo 10 a. p. Astorian S. S. Osaston haalilla.

Kokouksessa käsitellään kaikki sääntömääräiset asiat sekä niitten lisäksi kaikkia niitä asioita, joita johtokunta tai joku jäsen mahdollisesti esittää, joista erikoisesti mainittakoon oman talon paikan osto ja rakentaminen Astoriaan.

WESTERN WORKMENS PUBLISHING SOCIETY'N JOHTOKUNTA,
FRANK NIEMI, KALLE BELLMAN,
Esimies. Sihteeri.